

LI és az I

Dr. A.G. Vreede

A bölcs Hu Li a lótusztavon lévő porcelán–pavilonban, tanítványai körében ült. Mindannyiuk elméje és szíve nyugalomban volt, Hu – lelkének erőteljes rezgésével – csendre hangolta mindannyiukat. Igazán szép kép volt – ilyeneket festenek ragyogó színekkel és szép vonalakkal gyönyörű teáscsészékre és tálakra a művészek. Hu nemes aszkéta arcával, ragyogó szemével, szép elefántcsont színű kezével, körülötte odaadó tanítványai csendes összpontosításban, zöld porcelántéglákból épített pavilonban, a tükörsima tó közepén. Gyönyörű kép.

Legidősebb tanítványa törte meg a csendet:

–Tiszteletre méltó Hu, megmagyaráznád nekünk Li igazi természetét? – kérdezte.

Hu felhúzta szemöldökét, mintha a kérdés végtelen mélységét kémlelné, azután egy mosoly jelent meg finoman metszett arcán, amely egyszerre volt jóindulatú, kegyes és kicsit hamiskás.

–Igen – felelte. – Megtehetem, ha előbb megmagyarázzátok nekem az I igazi természetét. Mindannyian tudjátok – tette hozzá –, hogy Li az I kifejezésének és működésének helyes módja, ezért, ha megmagyarázzátok nekem az I természetét, könnyen megmagyarázzom Li értelmét.

–Nekünk úgy tanították – felelte óvatosan a legidősebb tanítvány –, hogy az I jel jelenti mindazt, ami van és mind azok okát, de úgy gondoljuk, hogy ez a magyarázat oly parttalan, hogy gyakorlatilag használhatatlanná válik.

–Pontosan így van – mondta Hu –, most menj tovább és próbáld velünk jobban megértetni hogy mi is valójában az I!

–Ez nem könnyű – hangzott a válasz –, az egyetlen amit látunk, az a tízezerszer-tízezer dolog és azok végtelen variációja, amelyekről a Ji–Tsing beszél, de ezek minden bizonnyal nem az I, hanem legfeljebb az I–nek egy kis része. Jin és Jang... a nappal és éjjel... a világosság és sötétség állandóan körbeforgó ikerpárja, szükségszerűen szintén része kell legyen az I által kifejezett egésznek, ugyanúgy mint minden teremtmény, emberi és nem emberi... minden dolog... a bolygók és a csillagok, a homok és a tengerek vize, a sziklák... minden – és mindennek az Oka.

–Ha azt kérdeztem tőled: mi az ember, és azt válaszolod: a körmei és a haja, az ébrenléte és az alvása... és testének húsa és mindezek oka... igazán azt gondolod, hogy megmagyaráztad: mi az ember? Ha könyvet tanulmányozol, a végével kezded és az elejével végzed?

–Biztos nem!

–Így, ha megkísérled megmagyarázni mi az ember valójában, azzal kezded, amit ő, mint megteremtett lény hozott létre, amit szenvedésekkel és nehézséggel hozott létre, ami ahogy létrejött, a halál és a születés felé halad... vagy kezdetét, eredetét körvonalazod, és azután megállapítod változásait és végül ezek eredményeit?

–Így teszek.

–Látod kedves barátom, rossz oldalról indulsz el. Felsoroltad nekem és természetesen nagyon hiányosan soroltad fel az I működésének eredményeit, és a leírást kiegészítendő hozzátetted: és mindennek az Oka. Amikor ti a Természet Könyvében, vagy az Eredetek Könyvében, vagy a Változások és Változatok Könyvében akartok olvasni, mindig az első jellel kezditek. Ez az első jel mindig az I.

–Nos, Uram, hogy magyaráznád te ezt a szent I jelet?

–Mivel minden dolog kezdete, nem lehet megmagyarázni, de fel lehet fogni. Valójában nem egy jel, vagy szótag, vagy egyedülálló betű... Egy hang, oly hatalmas és erőteljes, hogy minden dolgot megremegtetne itt benn, ha a hatalmas sárkányok élő fala nem tartaná vissza. Amikor az első Ős-ok, a legfelsőbb Örökkévaló mindenütt-jelenvalóságában megosztásra határozta el magát, hatalmas szenvedéssel és egyúttal örömmel telt kiáltást hallatott. Szenvetéssel, mivel két részre kellett szakítania magát, és örömmel, mert most mindkét részének volt társa. Ez a hatalmas kiáltás alapján változtatta mag a Legfelső Örökkévaló mindenütt jelenvalóságot, és ez a hang azóta is visszhangzik azon át, ami most az Örök Itt és Most lett. Senki sem tudja hogy a Kettősségből melyik fél hallotta először a kiáltást és melyik válaszolt. Ez olyan körforgó-mozgást okozott, mint mikor vadul kergetődző kutyák – vagy légies sárkányok, ha így jobban tetszik – állandóan forognak. Megjelent Jin és Jang, és mind lassabban, vagy inkább méltóságtejesebben kezdett forogni. De az I ennek az első mozgásnak a tengelye, az I a forgó kerék és az I a kerék mozgatója. Az I egy hang.

Énekeld helyes módon és hallani fogod amint a fejedben visszhangzik. És egy kis gyakorlattal hallani fogod, amint a szívedben visszhangzik és tulajdonképpen a tested mindazon részében, amelyben akarod... például a körmődben, vagy a kisujjadbán. Mindenesetre vigyáznod kell, nem szabad engedned, hogy az a rettentő hang ellenőrizetlenül rezegjen fizikai testedben, mert különben nagyon furcsa és veszélyes élményeid lesznek. Inkább kísérel meg a hajnali köd–testedben, vagy az izzó naplemente–testedben énekelni. Az igazi I-t kell majd énekelned, nem amit hangoddal énekelsz, hanem amit saját örök princípiumoddal a saját magán örök itt- és most–odban énekelsz – ebben a belsődben.

–Ez az elsődleges hang – folytatta Hu – a legfelsőbb mennyben körbe-körbe forogva lassan örvénylődvé jön lefelé, de amint mondtam, rezgő ereje egyszerűen elpusztítaná, elfújná mindazt a tízezerszer-tízezer dolgot, amelyet ismersz. Ezért határozta el a tizenkét nagy sárkány, hogy megmenti ezt a lenti szer-világot, és tiszteletteljesen ellenálltak az I-nek, vagyis inkább elnyelték azt és alacsonyabb, megváltoztatott oktávban adták vissza.

Az eredeti I világépítő és világrengető hang – így kell lennie. Az I, amit a tizenkét sárkány ad tovább, az inkább kórusénekhez hasonló, amelyben a hangok színei változnak és összedolgoznak. Emlékezzek: a szent könyvünkben a jelek különböző színűek, ami egyik értelmében azt jelenti, hogy a tizenkettő közül az egyik a saját I-jét ezen a jelen át énekl. Ugyanígy van a virágok színével és az emberek életerejével is.

Minden ember szívében állandóan, füllel nem hallhatóan hangzik az I.

Ha igazi hangján és színén éneklitek a földi sártestetekben, a hajnalköd–testetekben, vagy izzó naplemente–testetekben, énekléseitek mindjárt összhangba kerül a testetlen állapototokban lévő I-vel. Akkor találjátok meg a saját testetek tengelyét. Az esetleg megóv benneteket, vagy kivet a testi állapototokból, hacsak meg nem kéri a sárkányok egyikét, hogy védelmezzen benneteket. De csak ezen az egy úton haladva fogjátok megtalálni, hogy mi az I – ha beléptek a jel igazi lényegébe...

Ameddig ezt nem értétek el, én csak szavakból való hidat építhetek nektek saját tudatlanságtok úrje fölé, és azt mondhatom: az I a mindent átható hang, a nagy ritmus a tizenkét sárkány által őrzött teljesség világában, mind a tízezerszer-tízezer dolog világában és az összes közbenső világban.

Ha én most azt kérdezem tőletek: megértettétek-e és ti buzgón, igenlően bólogattok rá, akkor tanításom hiábavaló és én örökre hallgatni fogok ily magasztos dolgok felől. Ha azt mondjátok: nem, akkor két lehetőség van: vagy félreteszitek az I-t, és akkor egyenlően reménytelenek vagytok, vagy némelyetek azt mondja: énekelni fogom... és meditálok és kutatok... és vesződöm, amíg a végén felfogok valamit...

Így, fiaim és leányaim, inkább hallgassatok és ne mondjatok se igent, se nemet, hanem kutassatok a saját bensőtökben lévő szent összhang után.

Nagy csend áll be ... történéssel teli, ünnepélyes, erőfeszítéssel és rásegítéssel teljes, áldásos csend.

Ezután a legidősebb tanítvány ezt mondta:

–Idáig felfogtuk azt, hogy Li igazi természetét nem lehet megérteni az I ismerete nélkül.

Hu ezt válaszolta:

–Igen és nem. Ha veszel egy magot, meg lehet magyarázni hogyan duzzad, pattan fel, növeszt gyökeret és levelet és végül ugyanilyen fajta növényt teremtt. De hogy honnan jön ez a belső lökés, miért duzzad meg a mag, pattan fel és növeszt gyökeret és levelet, és miért jelenik meg ugyanilyen fajta növény – nem tudhatja, aki nem egyesítette magát a kérdéses magnak és fajának I-jével.

–Akkor az I az élet? – szólalt meg valaki a körből.

–Az I az élet, de végtelenül több mint az élet, ő a víznek, tűznek, valamint a földnek és a levegőnek az élete. Ő ugyanúgy az óceán, a felkelő nap, a lenyugvó nap; az égbolt, az a déli nap, a hold; mindez egyben és ezért egyik–sem közülük. Abszolút mozgás és ezért mozdulatlanság, abszolút hang és ezért a csend, abszolút kiterjedés és ezért nem kiterjedés. Ő mindezek egyben és ezért egyik sem. Azt kérdezheted: mi a Li? Méltóságteljes ritmus, amelyben az I halad, a szertartás, amelyben a mozdulatlan I lépked, minden "itt és most"–on át. Lép be ebbe a ritmusba, végy részt ebben a szertartásban és az igazi Li-t fogod használni, és csak ha az igazi Li-t használod, ez a mennyei jelet, juthatsz el I megismeréséhez és fordítva.

Hosszú ideig mozdulatlan csendben ültek, még az ujját se mozdította senki, szempilla se rebbent, majd a legidősebb tanítvány ezt mondta:

–Köszönjük neked tiszteletre méltó Hu, hogy beszéltél nekünk ábécénk első betűjéről.

Hu mosolygott és nem beszélt tovább.